

ІХ.

У княгиня Лъвова.

На връщане у дома сжщия день азъ намѣрихъ покана отъ старата княгиня Лъвова, която бѣхъ позналъ още въ Парижъ прѣди нѣкоя година по прѣпорѣка на единъ мой приятель, за да уча на гръцки едно нейно внуче. Като срѣщнала въ вѣстницитѣ моето име, тя си спомнила това познанство и пожелала да ме види. Не мога изказа тукъ въ нѣколко думи нито радостта, нито любезността, съ които ме посрѣщна и прие тази благородна и добродушна госпожа въ своя малъкъ зименъ дворецъ. Тя си спомнѹваше при тази сега съвсѣмъ ненадѣйна срѣща всичко, каквото съмъ билъ приказвалъ въ семейството ѝ, при схванатия ѝ синъ князь Лъвовъ, при снаха ѝ, негова съпруга, при внучката ѝ и внучето ѝ, тѣхни дѣца, приказвалъ за България, за нейнитѣ теглила подъ турското иго и за усилията, които се правятъ да може да се оттърве тя отъ това иго. „Азъ всичко си спомнихъ сега, като прочетохъ въ вѣстницитѣ за васъ, и азъ отъ сърдце се радвамъ, че цѣлѣта, която гонѣхте още тогава като студентъ въ Парижъ, сега я постигате“, ми казваше повторително и съ искренно съчувствие добрата княгиня, като ме увѣряваше и тя, че въ Русия всичко било готово за война, че тази война била отъ най-популярнитѣ и че азъ нѣма да се забавя да видя освободено отечеството си, за което тя слушала толкозъ много отъ мене въ Франция. Подиръ щедра руска гощавка тя ме изпрати почти съ сълзи на очи, съ най-горещи, съ най-трогателни молитвувания за мене, за семейството ми и за моето отечество. Добрата княгиня Лъвова! Отъ сърдце казвамъ и за нея тукъ: Богъ да я прости!